

ROMANIA
JUDEȚUL PRAHOVA
COMUNA POIĂNA CÂMPINA
15439 / 23.12.2019

COMUNA POIĂNA CÂMPINA, JUDEȚUL PRAHOVA

ANEXĂ UNICĂ LA
H.C.L. nr. 27/28.05.2020

PROIECT DE AMENAJAMENT PASTORAL

2019

COMUNA POIANA CÂMPINA, JUDEȚUL PRAHOVA

COLECTIV DE ELABORARE A LUCRĂRII:

PRIMĂRIA COMUNEI POIANA CÂMPINA

Primar: MOLDOVEANU IOAN ALIN

Ins. Reg. Agricol: TATU ELENA

Secretar: ONEA SIMONA IONELA

OFICIUL DE STUDII PEDOLOGICE ȘI AGROCHIMICE PRAHOVA

Ing. MARIAN MARCU

Exp. Ped. BUCUR TUDOR

DIRECȚIA PENTRU AGRICULTURĂ JUDEȚEANĂ PRAHOVA

Ing. DRUGEA DANIELA

Ing. GHIȚĂ DANIEL IONUȚ

Dr. ing. GUȚU ROBERT FLORIAN

CUPRINS

1.Situația teritorial-administrativă.....	1
1.1.Amplasarea teritorială a localității.....	1
1.2.Denumirea deținătorului legal.....	3
1.3.Documentele care atestă dreptul de proprietate sau deținere legală.....	3
1.4.Gospodărirea anterioară a pajiștilor din amenajament.....	4
2.Organizarea teritoriului.....	5
2.1.Denumirea trupurilor de pajiște care fac obiectul acestui studiu.....	5
2.2.Amplasarea teritorială a trupurilor de pajiște.Vecinii și hotarele pajiștii.....	5
2.3.Constituirea și materializarea parcelarului și subparcelarului descriptiv.....	6
2.4.Baza cartografică utilizată.....	6
2.4.1.Evidența planurilor pe trupuri de pajiște.....	6
2.4.2.Ridicări în plan.....	6
2.5.Suprafața pajiștilor.Determinarea suprafețelor.....	6
2.5.1.Suprafața pajiștii pe categorii de folosință.....	6
2.5.2.Organizarea administrativă.....	6
2.6.Enclave.....	6
3.Caracteristici geografice și climatice.....	7
3.1.Indicarea zonei geografice și caracteristicile reliefului.....	7
3.2.Altitudine, expoziție, pantă.....	8
3.3.Caracteristici pedologice și geologice.....	9
3.4.Rețeaua hidrografică.....	14
3.5.Date climatice.....	14
3.5.1.Regimul termic.....	14
3.5.2.Regimul pluviometric.....	15
3.5.3. Regimul eolian	16
4.Vegetația.....	16
4.1.Date fitoclimatice.....	16
4.2.Descrierea tipurilor de stațiune.....	16
4.3.Tipuri de pajiști.....	16

4.4.Descrierea vegetației lemnoase.....	61
5.Cadrul de amenajare.....	61
5.1.Procedee de culegere a datelor din teren.....	61
5.2.Obiective social-economice și ecologice.....	92
5.3.Stabilirea categoriilor de folosință a pajiștilor.....	62
5.4.Fundamentarea amenajamentului pastoral.....	63
5.4.1.Durata sezonului de pășunat.....	63
5.4.2.Numărul ciclurilor de pășunat.....	65
5.4.3.Fânețele.....	65
5.4.4.Capacitatea de pășunat.....	65
6.Organizarea, îmbunătățirea, dotarea și folosirea pajiștilor.....	69
6.1.Lucrări de repunere în valoare a suprafețelor de pajiști.....	69
6.2.Amestecuri de ierburi recomandate pentru reînsămânțarea sau supraînsămânțarea pajiștilor.....	93
6.3.Capacitatea de pășunat.....	96
6.4.Organizarea pășunatului pentru diferitele specii de animale.....	98
6.5.Căi de acces.....	102
6.6.Construcții zoopastorale și surse de apă.....	102
7.Descriere parcelară.....	104
8.Descrierea vegetației forestiere	123
9.Diverse.....	123
9.1.Data intrării în vigoare a amenajamentului, durata acestuia.....	123
9.2.Colectivul de elaborare a prezentei lucrări	123
9.3.Hărțile ce se atașează amenajamentului.....	123
9.4.Evidența lucrărilor executate anual pe fiecare parcelă.....	124
9.5.Bibliografie.....	125

AMENAJAMENT PASTORAL PENTRU PAJIȘTILE DIN COMUNA POIANA CÂMPINA

1. Situația teritorial – administrativă

1.1 Amplasarea teritorială a localității:

UAT. Poiana Campina se afla în Regiunea Muntenia Sud, județul Prahova.

Comuna Poiana Campina este situată în zona colinară a Carpaților Meridionali, pe valea râului Prahova, în apropiere de municipiul Campina, la jumătatea distanței dintre Ploiești și Sinaia și la 94 km de capitala București.

Se învecinează cu;

- N – orașul Breaza;
- NE – comuna Cornu;
- S – comuna Magureni;
- SE – comuna Banesti;
- V – comuna Provita de Jos;
- E – municipiul Campina.

Comuna Poiana Campina este formata din satele: Poiana Campina (resedinta a comunei), Bobolia, Pietrisu si Ragman.

Fiecare sat este amplasat din punct de vedere geografic, astfel: satul Poiana Câmpina – zona centrală a comunei, la intersecția drumurilor județene care traversează localitatea și în apropierea Gării CFR. Câmpina; satul Bobolia – în sudul comunei, ocupând parțial platforma dealurilor și coborând spre albia râului Prahova, în apropierea confluenței acestuia cu râul Doftana; satul Pietrișu – ocupă o fâșie îngustă, paralelă cu calea ferată, la poalele dealurilor, între satele Poiana Câmpina și Bobolia; satul Răgman – se află la limita nordică a comunei, pe drumul spre Podu Vadului (Breaza).

Din punct de vedere al caracteristicilor fizico-geografice, comuna Poiana Câmpina se încadrează în zona depresiunilor și culmilor subcarpatice. Zona se caracterizează prin varietatea formelor morfologice rezultată din caracterul complex al structurii geologice și de varietatea factorilor de modelare a reliefului. Succesiunea treptelor de relief poartă atât amprenta factorilor geologici, cât și a celor fizico-geografici, care au participat activ la formarea și evoluția lor. Relieful s-a format treptat, de la nord la sud, ca urmare a ciclurilor de sedimentare și a fazelor orogenice de la sfârșitul Levantinului și începutul Cuaternarului, ducând la o fragmentare, în unele locuri chiar accentuata, în zona de dealuri. Predomină aspectul terasat, întrerupt de văi cu forme neregulate. Cel mai înalt punct al localității este Vârful Poienii, la limita vestică a localității, în apropierea drumului județean spre Provița de Jos, de aici coborându-se în trepte până în câmpia satului Cocorăștii Caplii, de la sud de Bobolia. Dealurile sunt parțial împădurite, cu pante accentuate, relief accidentat, zona fiind neconstruibilă. Văile s-au adâncit de-a lungul anilor, au format terase, relieful fiind influențat de eroziunea torențială a apelor, alunecările de teren și spălarea solului de torenți. Rețeaua hidrografică este reprezentată de râul Prahova, care curge prin extremitatea estică a așezării. Albia majoră a râului este cuprinsă între DN 1 și rambleul căii ferate Ploiești – Brașov. Celelalte ape, torenții Tulburea, Valea Rea și alții se formează și se scurg pe versanți, prin ravene torențiale și se evacuează în mod natural către râul Prahova fără a produce pagube majore, pe un traseu, în general, dirijat de rigole și canale amenajate.

Comuna Poiana Câmpina are o suprafață totală de 1.547,8691 hectare, din care 473,83 hectare în intravilan și 1.074,0391 hectare în extravilan.

1.2 Denumirea detinatorului legal :

Detinatorul legal al pajistii este Unitatea Administrativ – Teritoriala Poiana Campina cu sediul in comuna Poiana - Campina, judetul Prahova.

1.3 Documente care atesta dreptul de proprietate sau detinere legala.

Istoricul proprietatii

Se anexeaza copiile urmatoarelor documente:

- Hotararea nr. 76/01.08.1991 si Anexa nr.16 a Comisiei Judetene Prahova pentru stabilirea dreptului de proprietate;
- Anexa nr. 4 privind inventarierea terenurilor la Legea nr.165/2013.

Tabel 1.1

Nr.	Teritoriul administrativ	Trupul de pajiste	Bazin hidrografic	Observatii
1.	Poiana Campina	Ragman	Raul Prahova	
2.	Poiana Campina	Poiana	Raul Prahova	
3.	Poiana Campina	Pietrisu	Raul Prahova	
4.	Poiana Campina	Bobolia	Raul Prahova	

Tabel 1.2

Nr.	Suprafata totala Pajisti UAT. (ha)	Trupul de pajiste	Subtrup de pajiste	Suprafata Subtrup Pajiste (ha)	Declarata APIA (ha)	Nedeclarata la APIA (ha)
1.	107,11	Poiana		107,11	-	107,11
			Dealul Magura	21.3 - pasune	-	-
			Livezile Poienii	57.81 d.c. -fanete-44; -pasune – 13,81.	-	-
			Catunul Magura	27.4-pasuni	-	-
			Pitigaia	0.6-pasuni	-	-
2.	58,2	Ragman		58,2	-	58,2
			Ragman 1	26.7-pasuni	-	-
			Ragman 2	3.5-pasuni	-	-

			Groapa lui Busuioc	12.9 d.c. -fanete - 5,5ha; -pasuni - 7,4 ha	-	-
			Provitei	15.1-pasuni	-	-
3.	3,2	Pietrisu	-	3.2-pasuni	-	3,2
4.	37,2	Bobolia	-	37,2-pasuni	-	37,2
	205,71				-	205,71

**SE VA ÎNTOCMI AMENAJAMENT PASTORAL PENTRU SUPRAFAȚA DE
278 HA PĂȘUNE ȘI 148 HA FÂNEAȚĂ.**

1.4 Gospodarirea anterioara a pajistilor din amenajament

Este bine de retinut faptul ca UAT Poiana Campina s-a reinfiintat la 01 noiembrie 1991, comuna Poiana Campina apartinand de municipiul Campina pana in anul 1991.

Pajistile permanente de pe raza comunei Poiana Campina au fost exploatate de crescatorii de animale ai acestei comune, fara a fi intocmite amenajamente pastorale.

Modul de folosire al pajistilor :

Tinand cont de prevederile art.9,alin.2 din OU.nr.34/2013 privind organizarea, administrarea și exploatarea pajistilor permanente și pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr.18/1991,suprafata de 49,5 ha. faneata a fost atribuita crescatorilor de animale de pe raza comunei Poiana Campina intocmindu-se contracte de inchiriere prin atribuire directa pe o perioada de 10 ani.

Restul pajistilor sunt folosite in regim de pasune.Animalele sunt aduse dimineata la pasune si pasc libere.Speciile care pasuneaza sunt bovinele,ovinele si caprinele.

Majoritatea pajistilor se gasesc in stare satisfacatoare,acestea necesita lucrari de intretinere si ameliorare a compozitiei covorului vegetal si pe alocuri chiar de refacere.(o parte din pasune este acoperita de vegetatie lemnoasa,musuroaie,pe alocuri sunt alunecari de teren etc.)

Anual au fost facute de catre crescatorii de animale lucrari de curatare a pajistii de vegetatie ierboasa nedorita, se executa lucrari de desmusuroit precum si fertilizare cu gunoi de grajd.

Productia medie de iarba a pajistilor (masa verde), determinata pe baza datelor din ultimii 5 ani, se va prezenta in tabelul 1.3

Nr.	Specificare	Anul 2015	Anul 2016	Anul 2017	Anul 2018	Anul 2019	Media
1	Suprafata totala :din care – fanete - pasuni (ha)	205,71 49,5 156,21	205,71 49,5 156,21	205,71 49,5 156,21	205,71 49,5 156,21	205,71 49,5 156,21	205,71 49,5 156,21
2	Productia totala: - fanete - pasuni (kg)	277.200 656.082	272.250 624.840	198.000 546.735	173.250 546.730	148.500 468.630	213.840 569.203
3	Productia medie - fanete - pasuni: (kg/ha)	5600 4200	5500 4000	4000 3500	3500 3500	3000 3000	4320 3640

**SE VA ÎNTOCMI AMENAJAMENT PASTORAL PENTRU SUPRAFAȚA DE
278 HA PĂȘUNE ȘI 148 HA FÂNEAȚĂ.**

2. Organizarea teritoriului

2.1. Denumirea trupurilor de pajiste care fac obiectul acestui studiu

2.2. Amplasarea teritoriala a trupurilor de pajiste. Vecinii si hotarele pajistii

Nr.	Localitatea	Trup de pajiste	Identificare Tarla/Parcela	N	S	E	V
1.	Comuna Poiana Campina, sat.Poiana Campina	Ragman	T.2,P.59,62,63, 64,65,68; T.4,P.148,150, 153; T.5,P.158, 159; T.2,P.48,49,51, 52,53,54,55; T.7;P.270,271, 272.	N-E-prop. particular e N-V-Breaza	Oc. Silvic Cp. S-V- Provita de jos.Oc. Silvic	Poiana Campina	Provita de Jos;
2.	Comuna Poiana Campina, sat Poiana Campina	Poiana	T.8,P.348, 352, 363, 365, 366, 373,374, 375; T.8, P.367, 368, 369, 370, 371; T.19, P.1300,1323, 1324, 1325,1326, 1327, 1328, 1338, 1339, 1340; T.20, P.1383, 1386, 1395, 1396, 1398, T.11, P.585 -599.	Prop. particular e	Provita de jos	Oc.Silvic	Oc.Silvic

3	Comuna Poiana Campina, Sat.Pietrisu	Pietrisu	T.25,P.1528, 1529	SC.3D ROM DESING. SRL.	Oc.Silvic	Raul Prahova	CFR
4.	Comuna Poiana Campina, Sat.Bobolia	Bobolia	T.10, P.609,618, 619; T.6, P.295,350, 372; T.9,P.604.	Oc. Silvic	CFR	Raul Prahova	CFR

2.3. Constituirea și materializarea parcelarului și subparcelarului descriptiv.

Tabelul 2.3

Nr.	Denumire	Limite de marcarea (borne, drumuri, râuri etc.)
0	1	2

2.4 Baza cartografică utilizată.

2.4.1 Evidența planurilor pe trupuri de pajiște.

Ca bază cartografică utilizată s-a folosit planul cadastral al PUG 1999.

2.4.2 Ridicări in plan.

Am anexat hărțile cu reprezentare grafică a trupurilor de pajiști.

2.5 Suprafața pajiștilor. Determinarea suprafețelor.

2.5.1. Suprafața pajiștii pe categorii de folosințe

Tabelul 2.5

Pășuni (ha)	Fânețe (ha)	Valorificare mixtă (pășune, fâneață) (ha)	Fără scopuri productive (ha)	Total suprafață (ha)	Din care la consiliul local
1	2	3	4	5	6
278,00	148,00	-	-	426,00	205,71

2.5.2. Organizarea administrativă

2.6. Enclave

La nivelul pajiștilor permanente existente pe U.A.T. Poiana Câmpina, nu exista enclave.

3. Caracteristici geografice și climatice

3.1. Indicarea zonei geografice și caracteristicile reliefului

Comuna Poiana Cămpina aparține subregiunii Subcarpații de Curbură, unitatea Subcarpații Prahovei, dezvoltată peste unitatea morfostructurală Subcarpații Ialomiței, interfluviul Prahova- Provița (Culmea Gurga).

Ca aspect geomorfologic regiunea se prezintă sub forma unei succesiuni de anticlinale – sinclinale cu altitudini, pante și expoziții diferite. Înălțimile oscilează în jurul altitudinii de 400 - 600 m. Versanții au întinderi mari cuprinzând toată gama de expoziții, pante destul de uniforme, terminându-se la partea superioară cu interfluvii rotunjite sau mici platouri la contactul cu zona colinară.

Procesele geomorfologice actuale (ravene, torenți, ogașe, alunecări, prăbușiri) au găsit o arie vastă de dezvoltare iar intensitatea și tipul lor diferă în funcție de condițiile locale.

Zonele relativ plane sunt situate în lunca râului Prahova și în podul teraselor.

În tabelul 3.1 sunt prezentate altitudinile minime și maxime, expozițiile, panta medie pe trupuri de pajiști și parcele descriptive corelate cu tipul de sol (vezi capitolul III).

- Tabelul 3.1. (Unitatea de sol, altitudinea minimă/maximă, expoziția, panta medie)

Nr. crt.	Trup de pajiște (tarla)		Nr.Parcelă	Unitatea de sol U.S./U.T.	Altitudine Stereo 70 (m)		Expoziții	Pantă medie (%)
					minimă	maximă		
1	2		3	4	5	6	7	8
1	Groapa lui Busuioac	2	48,49,51,52,55,57,58	3/6	560	615	5	22
				3/7	580	600	5	42
				6/10	580	600	0	3
2	Ragman I	2	59,62,63,64,65,68	1/1	500	540	5	17
				7/11	617	620	0	3
				8/12	470	615	5	75
3	Ragman II	4	148,150,153	2/2	550	560	5	17
4	Proviței	7	270,271,272	2/2	540	580	5	17
				2/3	480	540	5	30
5	Dealul Măgura	8	323/2,348,352,353,373,374,375	2/2	520	555	5	17
				2/3	510	560	5	30
6	Platoul Măgurii	1 9	1300,1323,1324,1325,1326,1327,1328	8/12	580	600	5	30
7	Platoul	2	1390	8/12	490	520		12

	Măgurii	0						
8	Platoul Măgurii	2 0	1395,1396	8/12	495	500	0	3
9	Platoul Măgurii	8	371	8/12	560	580	5	22
10	Livezile Poienii	1 1	585,586,587,589,590,590/1,595,	3/5	440	550	5	12
			595/6,597,597/1-3,300-4	3/7	475	565	5	42
11	Pitigaia	1 3	748	3/4	490	510	0	7
12	Pietrișu	2 5	1529	5/9	375	380	0	1
13	Livezile Poienii	1 0	609	4/8	357	358	0	1
14	Livezile Poienii	9	604,606	4/8	360	361	0	1
15	Livezile Poienii	6	372	4/8	359	360	0	1
16	Livezile Poienii	1 1	618	4/8	357	358	0	1
17	Livezile Poienii	1 1	619	4/8	355	356	0	1
18	Livezile Poienii	1 0	609	4/8	351	352	0	1

3.2. Altitudine, expoziție, pantă

În tabelul 3.1 sunt prezentate altitudinile minime și maxime, expozițiile, panta medie pe trupuri de pajiști și parcele descriptive corelate cu tipul de sol (vezi capitolul III).

- Tabelul 3.1. (Unitatea de sol, altitudinea minimă/maximă, expoziția, panta medie)

Nr. crt.	Trup de pajiște (tarla)	Nr. Parcelă	Unitatea de sol U.S./U.T.	Altitudine Stereo 70 (m)		Expoziție	Pantă medie (%)	
				minimă	maximă			
1	2	3	4	5	6	7	8	
1	Groapa lui Busuioc	2	48,49,51,52,55,57,58	3/6	560	615	5	22
				3/7	580	600	5	42
				6/10	580	600	0	3
2	Ragman I	2	59,62,63,64,65,68	1/1	500	540	5	3
				7/11	617	620	5	3

				8/12	470	615	5	75
3	Ragman II	4	148,150,153	2/2	550	560	5	17
4	Proviței	7	270,271,272	2/2	540	580	5	17
				2/3	480	540	5	30
5	Dealul Măgura	8	323,2,348,352,353,373,374,375	2/2	520	555	5	17
				2/3	510	560	5	30
6	Platoul Măgurii	1 9	1300,1323,1324,1325,1326,1327,1328	8/12	580	600	5	30
7	Platoul Măgurii	2 0	1390	8/12	490	520	5	12
8	Platoul Măgurii	2 0	1395,1396	8/12	495	500	0	3
9	Platoul Măgurii	8	371	8/12	560	580	5	22
10	Livezile Poienii	1 1	585,586,587,589,590,590/1,595,	3/5	440	550	5	12
			595/6,597,597/1-3,300-4	3/7	475	565	5	42
11	Pitigaia	1 3	748	3/4	490	510	0	7
12	Pietrișu	2 5	1529	5/9	375	380	0	1
13	Livezile Poienii	1 0	609	4/8	357	358	0	1
14	Livezile Poienii	9	604,606	4/8	360	361	0	1
15	Livezile Poienii	6	372	4/8	359	360	0	1
16	Livezile Poienii	1 1	618	4/8	357	358	0	1
17	Livezile Poienii	1 1	619	4/8	355	356	0	1
18	Livezile Poienii	1 0	609	4/8	351	352	0	1

3.3. Caracteristici pedologice și geologice

Unitățile de relief majore s-au format în orogeneza alpină în aria de sedimentare principală - avantfosa pericarpatică.

După migrarea axului geosinclinalului carpatic spre sud și apariția avantfosei (paleocen) cu formarea subcarpaților, zona montană și cea colinară vor evolua împreună așa cum se întâmplă și în prezent.

Din punct de vedere stratigrafic și structural – tectonic zona cercetată aparține flișului intern ce cuprinde unitatea de Ceahlău și unitatea de Teleajen, delimitate de falia Lutu – Roșu.

Unitatea de Ceahlău (cretacic inferior – cretacic superior) este șariată peste unitatea de Teleajen și este alcătuită dintr-o serie de entități litostratigrafice dintre care caracteristice pentru această zonă sunt “Stratele de Comarnic”.

Stratele de Comarnic reprezintă un fliș calcaros-marnos în asociație cu gresii, conglomerate, breccii calcaroase, marne.

Marnele de Gura Beliei aparțin unității de Teleajen și sunt situate în alternanță cronostratigrafică la limita cretacicului făcând tranziția spre depozitele Paleocene.

Aceste depozite alcătuiesc o parte din învelișul posttectonic deoarece sedimentarea lor s-a realizat pe măsură ce aria geosinclinală se retrăgea în zona subcarpatică.

Cutarea acestor pachete litologice în anticlinale și sinclinale a început în cretacic datorită compresiei marginilor geosinclinalului asupra sedimentelor, mișcarea generală de înălțare a indiciului montan continuând și în prezent.

Depozitele de solificare sunt în general alcătuite din marne roșcate și vineții, argile, gresii alterate și uneori nisipuri.

LISTA SOLURILOR

În cadrul teritoriului studiat, solurile s-au format în condiții diferite de relief, microrelief, rocă și vegetație, clima fiind în general aceeași, diferit fiind doar microclimatul.

Variatatea condițiilor naturale de formare a determinat o destul de mare diversificare a solurilor din zonă, un rol deosebit avându-l roca parentală, datorită căreia, în cadrul aceluiaș tip sau subtip de sol, apar mai multe varietăți.

Principalele tipuri de sol cu caracter zonal sunt preluvosolurile și luvosolurile, formate primele pe argile, celelalte pe gresii alterate, sub o vegetație de pădure, într-un regim bogat în precipitații atmosferice, unele din ele fiind erodate în diferite grade.

În condițiile sus menționate, s-au produs procese de levigare a carbonatului de calciu, conținut în proporție redusă uneori în rocile parentale, ducând astfel la o debazificare puternică a complexului absorbant, ceea ce a provocat o distrugere a silicaților primari și formarea de silice și argilă coloidală hidratată. Aceste două tipuri de sol se încadrează la nivel superior în clasa LUVISOLURI.

În afara acestora, în cuprinsul unor zone de soluri, sau independent de acestea, datorită factorilor pedogenetici diferiți au apărut soluri intrazonale și azonale. Dintre solurile intrazonale menționăm: faeoziomurile, care fac parte din clasa CERNISOLURILOR fiind formate pe roci carbonatice-marne.

Mai puțin legate de o zonalitate pedologică sunt regosolurile, aluviosolurile tipice, entice, coluvice, care sunt soluri neevolute și aparțin clasei PROTISOLURI.

În zonele unde panta este mai mare, natura materialelor mai friabilă, vegetația mai puțină, procesul de eroziune a acționat mai puternic, înlăturând orizonturile superioare, orizonturi mai bogate în humus și elemente nutritive, formându-se astfel regosoluri tipice, pentru zona de deal.

În luncă, la baza versanților și la schimbări de pante, se acumulează material provenit din eroziunea versanților respectivi, luând naștere aluviosoluri coluviale, carbonatice sau nu în funcție de natura materialului erodat de pe pante.

Tot în lunci s-au format aluviosoluri, care sunt soluri neevolute, forme de acumulare în continuu proces de formare. Ele se întâlnesc pe suprafețe de inundare periodică, sub o vegetație instalată între viituri, prezentând un început slab de acumulare a humusului, într-un strat superficial, fiind bogate în carbonați și mai evaluate cu cât sunt mai departate de albia râului, în vecinătatea căreia se întâlnesc aluviunile litice, formate pe pietrișuri fluviatile care apar la mică adâncime, acțiunea de eroziune și depunere fiind continuă.

Alunecările de teren active sau stabilizate sunt prezente în cadrul teritoriului, fiind o consecință a substratului litologic format din marne și argile care umectate în condiții de umiditate excesivă se transformă în pături de alunecare pe suprafața cărora glisează masa de sol de deasupra, sub impuls gravitațional. Se formează astfel antrosoluri erodice care aparțin clasei ANTRISOLURI.

LISTA UNITĂȚILOR DE SOL

Ordonarea s-a făcut în conformitate cu SRTS 2012 fiind identificate un număr de 8 unități de sol (U.S.), respectiv 12 unități elementare de teren (U.T.) omogene sub aspectul tuturor însușirilor specifice, denumite teritorii ecologic omogene (T.E.O.).

LEGENDA SOLURILOR

U.S. 1 – Regosol eutric, endocalcaric, LN/NL, pe nisipuri lutoase carbonatice, erodat slab prin apă

U.S. 2 – Regosol eutric, endocalcaric, LA/LA, pe luturi carbonatice, erodat slab prin apă

U.S. 3 – Regosol calcaric stagnic, proxicalcaric moderat stagnogleizat, LA/LA, pe luturi argiloase carbonatice, erodat puternic prin apă

U.S. 4 – Aluviosol calcaric prundic, proxicalcaric endoprundic, LN/LN, pe pietrișuri carbonatice fluviatile

U.S. 5 – Aluviosol calcaric prundic, proxicalcaric proxiprundic, LLq₃/LNq₃, pe pietrișuri carbonatice fluviatile, poluat cu deponii

U.S. 6 – Aluviosol gleic coluvic, mezocalcaric puternic gleizat, LA/LA, pe luturi nisipoase carbonatice

U.S. 7 – Luvosol stagnic, moderat stagnogleizat, LA/LA, pe luturi argiloase

U.S. 8 – Antrosol erodic eutric, LL/LN, pe pietrișuri, erodat foarte puternic prin apă

Delimitarea teritoriilor ecologic omogene în cadrul unităților de sol este determinată de diverși factori și este redată în tabelul – Corelare U.S./U.T. (T.E.O.).

- Tabelul – CORELARE U.S. – T.E.O.

Nr. U.S.	Nr. T.E.O.	Divizor U.T. (T.E.O.)	Nivel superior Formula U.S. Tip și Subtip	Nivel inferior																		
				Varietatea de sol								Specia		Familia		Varianta						
				X	G	W	S	A	K	d	t	q	t	q	t	M	g	R	F	N	E	P
1	1	D-NL-vi-P ₁₇ -5-X ₆ -Q ₇	RS eu	-	-	-	-	-	3	-	3	-	2	-	Sp	g	NB	P	-	1	1	-
2	2	D-NL-vk-P ₁₇ -5-X ₃ -Q ₇	RS eu	-	-	-	-	-	3	-	5	-	5	-	Sp	m	NB	P	-	1	1	-
	3	D-NL-vk-P ₃₀ -5-X ₄ -f ₃₂ -Q ₇	RS eu	-	-	-	-	-	3	-	5	-	5	-	Sp	m	NB	P	-	1	1	-
3	4	D-NL-vi-P ₀₇ -X ₃ -Q ₇	RS ka st	-	-	3	-	-	1	-	5	-	5	-	Sp	t	NB	P	-	1	3	-
	5	D-NL-vk-P ₁₂ -5-X ₆ -f ₃₂ -r ₃₁ -Q ₈	RS ka st	-	-	3	-	-	1	-	5	3	5	3	Sp	t	NB	P	-	1	3	-
	6	D-NL-vk-P ₂₂ -5-f ₃₂ -Q ₇	RS ka st	-	-	3	-	-	1	-	5	-	5	-	Sp	t	NB	P	-	1	3	-
	7	D-NL-vk-P ₄₂ -5-X ₄ -f ₃₂ -Q ₇	RS ka st	-	-	3	-	-	1	-	5	-	5	-	Sp	t	NB	P	-	1	3	-

4	8	L-ST-P ₀₁ -X ₃ -Q ₄	AS ka pr	-	-	-	-	-	1	-	3	-	3	-	Tf p	NB P	-	-	-
5	9	L-ST-P ₀₁ -Q ₄	AS ka pr	-	-	-	-	-	1	-	4	-	3	-	Tf p	NB P	-	-	Pb
6	10	D-IS-vb-P ₀₃ -Q ₈	AS gc co	-	4	-	-	-	3	-	5	-	5	-	Spm	NB P	-	-	-
7	11	D-IS-vc-P ₀₃ - X ₃ -Q ₇	LV st	-	-	3	-	-	-	-	5	-	5	-	Sp t	NI P	-	-	-
8	12	D-NL-vk-P ₇₅ -5-X ₄ .f ₃₂ -Q ₇	AT er eu	-	-	-	-	-	-	-	4	-	3	-	Sp g	NI P	-	1	4

În tabelul 3.2. sunt determinate suprafețele tipurilor de sol corelate cu tipurile de stațiune și cu parcelele descriptive.

- Tabelul 3.2 (Soluri determinate, tipuri de stațiune, suprafețe și procente)

Nr. crt.	Parcela descriptivă		Tip de sol	Tip de stațiune	Suprafata	
	Tarla	Parcela			Ha	%
1	2	3	4	5	6	7
1	2	48,49,51,52,55,57,58	3/6	Etajul pădurilor de fag cu stejar	5.1983	2.53
			3/7	Etajul pădurilor de fag cu stejar	3.7669	1.84
			6/10	Vegetație de exces de umiditate	3.9395	1.92
2	2	59,62,63,64,65,68	1/1	Etajul pădurilor de fag cu stejar	4.0249	1.96
			7/11	Etajul pădurilor de fag cu stejar	2.0061	0.98
			8/12	Etajul pădurilor de fag cu stejar	20.6578	10.07
3	4	148,150,153	2/2	Etajul pădurilor de fag cu stejar	3.4897	1.70
4	7	270,271,272	2/2	Etajul pădurilor de fag cu stejar	4.9959	2.43
			2/3	Etajul pădurilor de fag cu stejar	10.1111	4.93
5	8	323/2,348,352,353,373,374,375	2/2	Etajul pădurilor de fag cu stejar	13.9816	6.81
			2/3	Etajul pădurilor de fag cu stejar	7.3787	3.60
6	19	1300,1323,1324,1325,1326,1327,1328	8/12	Etajul pădurilor de fag cu stejar	24.3832	11.88
7	20	1390	8/12	Etajul pădurilor de fag cu stejar	2.4208	1.18
8	20	1395,1396	8/12	Etajul pădurilor de fag cu stejar	0.7876	0.38

9	8	371	8/12	Etajul pădurilor de fag cu stejar	0.5871	0.29
10	11	585,586,587,589,590,590/1,595,	3/5	Etajul pădurilor de fag cu stejar	48.700 5	23.73
		595/6,597,597/1-3,300-4	3/7	Etajul pădurilor de fag cu stejar	8.3253	4.06
11	13	748	3/4	Etajul pădurilor de fag cu stejar	0.6483	0.32
12	25	1529	5/9	Vegetație de luncă	3.2010	1.56
13	10	609	4/8	Vegetație de luncă	32.619 3	15.90
14	9	604,606	4/8	Vegetație de luncă	0.1638	0.08
15	6	372	4/8	Vegetație de luncă	0.9548	0.47
16	11	618	4/8	Vegetație de luncă	0.3416	0.17
17	11	619	4/8	Vegetație de luncă	0.3637	0.18
18	10	609	4/8	Vegetație de luncă	2.1398	1.04

3.4. Rețeaua hidrografică

Rețeaua hidrografică este foarte tânără, formată în mare parte din văi temporare (Valea Rea, Tulburea), torenți și ravene alcătuind împreună o parte din bazinul de recepție al văii Prahova. Pe limita estică a teritoriului se înscrie cursul văii Prahova , slab meandrat și cu un sector de luncă bine dezvoltat. Nivelul apelor freatice variază în funcție de altitudinea și distanța față de râul Prahova, situandu-se în general la adâncimi ce depășesc 10 m pe versanți și sub 3 m în luncă.

3.5. Date climatice

3.5.1. Regimul termic

Pentru caracterizarea acestui factor s-au luat în considerație datele furnizate de stația meteorologică Câmpina (436 m altitudine).

Iernile sunt friguroase, dar mai calde decât în Câmpia Ploieștilor, fiind o zonă adăpostită de crivăț. Temperaturile medii minime lunare variază între $-0,1^{\circ}\text{C}$ în decembrie și $-2,0^{\circ}\text{C}$ în luna ianuarie, iar mediile maxime sunt superioare lui 0°C pe tot intervalul celor trei luni de iarnă.

Foarte rar temperatura maximă în cursul unor zile ale iernii poate ajunge la valori foarte ridicate (peste 20°C).

Temperatura medie anuală a aerului este de 9,3°C.

Daca temperaturile ridicate nu au influență negativă asupra vegetației, în schimb temperaturile minime, prejudiciază semănăturile de toamnă (dacă acestea nu sunt acoperite de zăpadă).

Primavara are o durată normală, iar încălzirea se face simțită abia în decada a II-a a lunii martie, când totuși se înregistrează zile cu temperaturi scăzute sub -5°C.

Trebuie menționat faptul că în luna martie, zilele cu temperaturi sub 0°C sunt frecvente ca de altfel și brumele ce pot apărea și în aprilie producând pagube culturilor de legume timpurii. Brumele timpurii din toamnă încep în ultima decadă a lunii decembrie, fără a produce pagube în general.

Perioada termică de vegetație optimă pentru plantele de cultură poate fi considerată de la începutul decadei a doua a lunii aprilie, până în ultima decadă a lunii octombrie.

Media temperaturii cea mai ridicată este de 19,6°C în luna iulie. Temperatura medie lunară minimă din timpul iernii este de -2°C, -3°C.

Temperatura maximă atinsă a fost de 37,8°C, iar minima absolută -26,6°C, rezultând o amplitudine termică de 64,4°C indicând un climat continental. Numarul zilelor tropicale (t peste 30°C)=15,7, numarul zilelor (t peste 25°C)=74,7.

Primul îngheț apare între 1 și 21 octombrie, iar ultimul apare între 11 aprilie și 1 mai. Înghețurile timpurii dăunează plantațiilor de pomi fructiferi, totuși din datele menționate reiese că teritoriul se încadrează într-un climat favorabil în special pomilor fructiferi.

3.5.2. Regimul pluviometric

Precipitațiile anuale evidențiază în ansamblu atât intensitatea proceselor atmosferice pluviogene cât și interacțiunea lor cu condițiile fizico-geografice ale regiunii analizate.

Neuniformitatea precipitațiilor se datorează efectelor circulației unor mase de aer în anumite perioade ale anului la care se adaugă consecințele altitudinii și expunerii versanților.

În regiunea colinară precipitațiile se opresc în jurul valorii de 800 mm/an.

Intervalul pluviometric mai-iunie-iulie se deosebește clar din punct de vedere cantitativ (cca 100 mm/lunar), mediile lunare cumulate pentru cele trei luni depășind 320 mm. În această perioadă precipitațiile au caracter torențial și sunt însoțite de fenomene orajoase, intensificări ale vântului și căderi de grindină. Pe lângă concentrarea lor într-o perioadă destul de scurtă

(aproximativ 90 zile), mai trebuie menționat și caracterul agresiv al ploilor (averse), cu prejudicii mari aduse solului lipsit de protecția învelișului forestier în unele zone.

În restul anului cantitatea de precipitații ce revine fiecărei luni se reduce cu aproximativ jumătate, încadrându-se în general în 60 mm. Deși există o diferență cantitativă clară între anotimpul estival și restul anului, nu există o perioadă secetoasă evidentă care să afecteze solul și vegetația.

Culoarul Văii Prahova prezintă trăsături climatice care alcătuiesc un topoclimat caracterizat în general prin temperaturi medii lunare mai ridicate cu 1,5 - 2°C față de interfluvii și jumătatea superioară a versanților, averse locale mai abundente, dinamică a curenților de aer (fără inversiuni termice).

3.5.3. Regimul eolian

Teritoriul studiat se află la sudul unei zone de influență a vânturilor de nord vest, vest și sud vest care aduc mase de aer umed (atlantice), având maxim pluviometric în intervalul mai – iunie, În timpul iernilor acționează vânturile din nord care aduc aer rece (continental – polar). Circulația maselor de aer este influențată pe direcția nord - sud de culoarul Prahovei și de prezența dealurilor și a versanților muntoși din vecinătate.

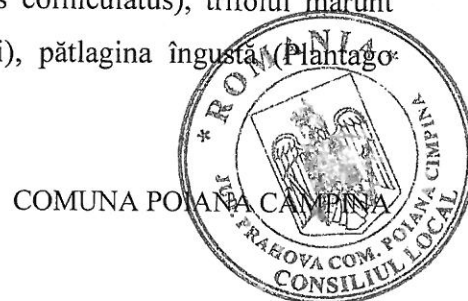
4. Vegetația

4.1. Date fitoclimatice

În cadrul zonalității latitudinale, vegetația teritoriului studiat aparține etajului pădurilor de fag cu pătrunderi ale etajului stejarului.

Arealele forestiere prezintă specii de stejar pedunculat (*Quercus pedunculata*), carpen (*Carpinus Betulus*), ulm (*Ulmus sp*), fag (*Fagus silvatica*). Stratul arbustiv este compus din măceș (*Rosa canina*), porumbar (*Prunus spinosa*), păducel (*Crataegus monogyna*), lemn câinesc (*Ligustrum vulgare*).

Pajiștile cu caracter secundar au o compoziție floristică diferențiată în funcție de umiditatea substratului și de particularitățile reliefului, frecvente fiind complexe cu elemente mezoxerofile, firuța (*Poa pratensis*), pirul gros (*Cynodon dactylon*), pirul crestat (*Agropyron cristatum*), obsiga aristată/nearistată (*Bromus erectus/inermis*), lucerna albastră (*Medicago sativa*), sulfina galbenă (*Melilotus officinalis*), ghizdeiul (*Lotus corniculatus*), trifoiul mărunt (*Medicago lupulina*), traista ciobanului (*Capsella bursa-pastori*), pătlagina îngustă (*Plantago*

lanceolata), păpădia (*Taraxacum officinalis*), etc... Pe terenurile afectate de hidromorfism apar asociații reprezentate de coada vulpii (*Alopecurus pratensis*), iarba câmpului (*Phalaris arundinacea*), păiușul înalt (*Festuca pratensis*), trifoiul roșu (*Trifolium pratense*), mazăricea (*Vicia cracca*), trifoiul fragifer (*Trifolium fragiferum*), sulfina albă (*Melilotus albus*), etc... Pajiștile sunt folosite pentru pășunat, sunt în general slab calitative, au înțelenire slabă și sunt acoperite de mușuroaie și tufărișuri.

Din flora originală segetală, compartimentul ierburilor s-a adaptat cel mai bine schimbărilor de peisaj având în prezent cea mai largă arie de răspândire și o diversitate floristică apreciabilă: pirul gros (*Cynodon dactylon*), mohorul (*Setaria viridis*), costreiu (*Sorghum halepense*), pălămida (*Cirsium arvense*), susaiul (*Sonchus arvense*), știrul (*Amaranthus retroflexus*), păiușul (*Festuca pratensis*), etc...

În zonele cu exces de umiditate s-a format un microclimat asemănător celui de luncă cu specii ierboase hidrofile: stuf (*Phragmites communis*), rogozul (*Carex sp.*), iarba câmpului (*Agrostis alba*), coada calului (*Equisetum arvense*), etc...

Pe terenurile sărăturate crește o vegetație de ierburi adaptată la condițiile edafice impuse: iarba sărată (*Salicornia herbacea*), limba peștelui (*Statice gnelium*), stelița (*Aster tripolium*), pelinul (*Artemisa salina*).

Lucrările de terasare și agrotehnica aplicată au permis luarea în cultură a unor suprafețe însemnate. În prezent, mare parte a acestei suprafețe nu este întreținută corespunzător, tendința ducând către instalarea vegetației spontane.

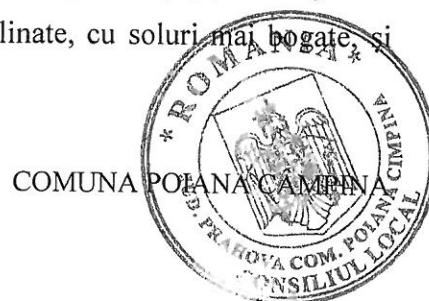
Ca plante cultivate întâlnim în zona colinară vița de vie și pomii fructiferi (prunul-*Prunus domestica*, nucul - *Juglans regia*, cireșul - *Cerasus avium*, vișinul - *C. Vulgaris*, mărul - *Malus domestica*, piersicul-*Persica vulgaris*, gutuiul - *Cydonia oblonga*).

4.2. Descrierea tipurilor de stațiune

Din punct de vedere biogeografic, tipul de stațiune studiat, aparține zonei pădurilor de foioase, limita între subzona gorunului și subzona fagului, intercalate cu vegetație de văi și lunci.

4.3. Tipuri de pajiști

Pajiștile de pe raza U.A.T. Poiana Cămpina se încadrează în categoria pajiștilor de *Agrostis capilaris*. Se disting două categorii de pajiști de *Agrostis Capilaris*: pajiști de *Agrostis Capilaris* de productivitate bună, pe terenuri plane sau ușor înclinate, cu soluri mai bogate, și

pajiști cu productivitate mijlocie, pe terenuri cu înclinatie mare și expoziții însorite, pe soluri mai sărace, acide.

Solurile de sub pajiștile de „iarba câmpului” sunt brune argiloiluviale, brune luvice, luvisoluri albice, brune ieumezobazice, cu reacție slab acidă până la neutru pentru pajiștile mai bune și puternic acide pentru cele de productivitate mijlocie.

Agrostis capilaris este o graminee valoroasă din punct de vedere furajer, cu grad ridicat de consumabilitate.

Vegetația are în componență numeroase specii cu valoare furajeră ridicată, dar și specii nevaloroase, dăunătoare și toxice. Adesea, aceste pajiști sunt invadate și de vegetație lemnoasă dăunătoare ca: păducelul (*Crataegus monogyna*), porumbarul (*Prunus spinosa*), măceșul (*Rosa canina*), în zone mai uscate și alunul (*Corylus avellana*), carpenul (*Capinus betulus*), mesteacănul (*Betula pendula*), în zone mai umede.

Valoarea pastorală a pajiștilor de *Agrostis capilaris* este bună, ajutând la o producție de 10-15t/ha masă verde și o capacitate de pășunat de 1.0-1.2 UVM/ha.

A doua categorie de pajiști de acest tip, cu productivitate mijlocie, are o valoare pastorală mijlocie, cu 5-7 t/ha masă verde și o capacitate de 0.5-0.8 UVM/ha.

Pajiștile de pe raza U.A.T. Poiana Câmpina, se încadrează în cea de-a doua categorie de pajiști de *Agrostis capilaris*, cu productivitate mijlocie.

Compoziția floristică a covorului ierbos identificată în pajiștile de pe teritoriul UAT Poiana Câmpina

PĂȘUNEA POIANA

GRAMINEE

<i>Agrostis capilaris</i>	Iarba câmpului
<i>Poa nemoralis</i>	Firuța de pădure
<i>Festuca pseudovina</i>	Păiușul Oilor
<i>Festuca pratensis</i>	Păiușul de livezi

LEGUMINOASE

<i>Trifolium repens</i>	Trifoi alb
<i>Trifolium pratense</i>	Trifoi roșu
<i>Trifolium montanum</i>	Trifoi montan

ALTE FAMILII BOTANICE

<i>Plantago lanceolata</i>	Pătălina
<i>Tymus montanus</i>	Cimbrisor
<i>Prunella vulgaris</i>	Busuioc sălbatic
<i>Taraxacum officinale</i>	Păpădie
<i>Daucus carota</i>	Morcov
<i>Cichorium intybus</i>	Cicoare
<i>Symphitium officinale</i>	Tătăneasă

PLANTE TOXICE ȘI DĂUNĂTOARE

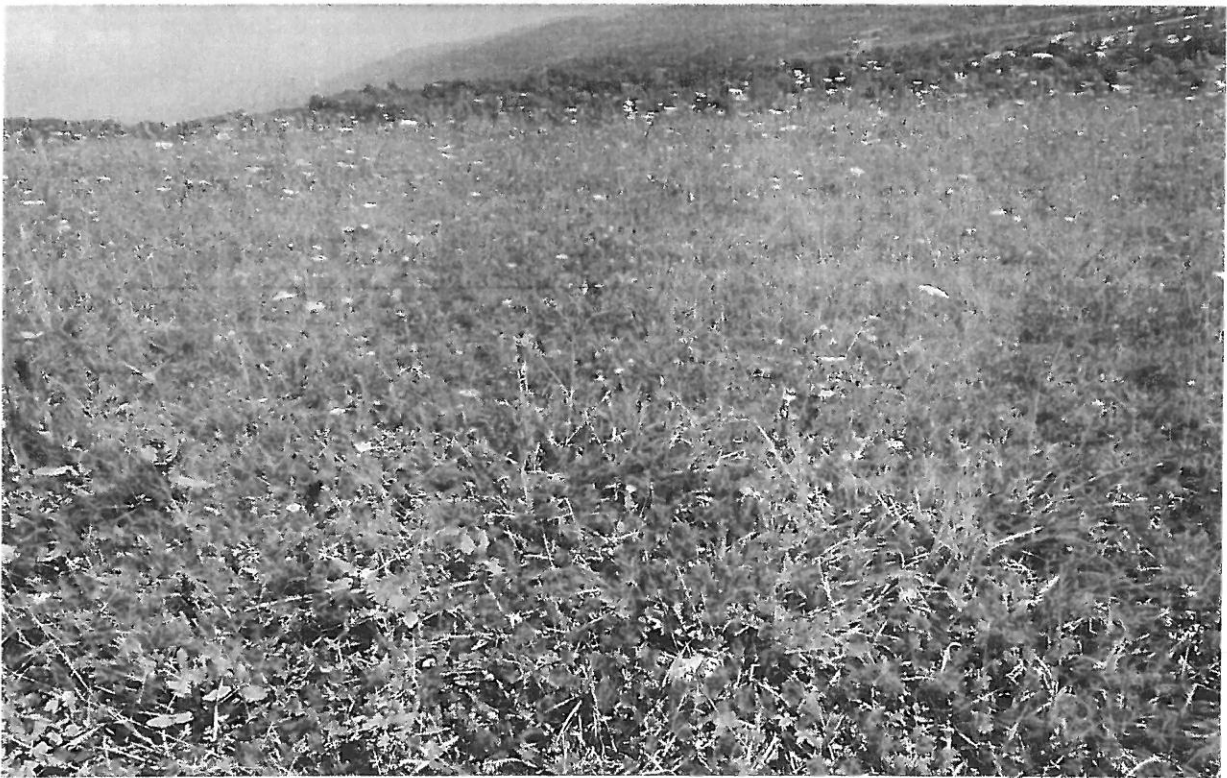
<i>Equisetum arvense</i>	Cooda calului
<i>Euphorbia cyparissias</i>	Laptele câinelui
<i>Ranunculus Acer</i>	Piciorul cocoșului
<i>Hypericum perforatum</i>	Pojarnița
<i>Cardus nutans</i>	Spini

VEGETAȚIE LEMNOASĂ

<i>Rosa Canina</i>	Măceș
<i>Crataegus Monogyna</i>	Păducel
<i>Corylus avelana</i>	Alun
<i>Hippophae Rhamnoides</i>	Cătină

Grad de acoperire cu vegetație: 80%

Poa pratensis (Firuța), este o graminee mezofită, cu o valoare furajeră bună și grad mare de consumabilitate. Tufa este mixtă, cu înălțimea de 40-60 cm, rezistentă la ger, secetă, păscut și călcat. Productivitatea este de 7,5 - 12,5 t/ha și cu valoare pastorală bună.

Poa nemoralis (firuța de pădure) este o plantă cu înălțimea de 30-60 cm. Tulpina și paniculul sunt firave. Paniculul este ramificat, conținând până la 5 flori. Înfloarește din luna iunie până în august.

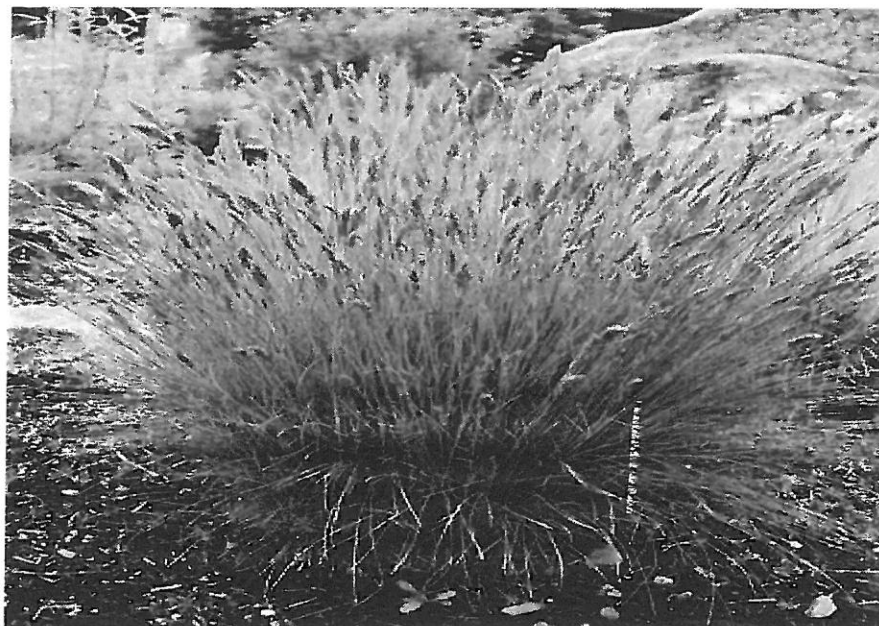
Agrostis capillaries (Iarba câmpului), este o graminee valoroasă din punct de vedere furajer, cu grad ridicat de consumabilitate. Este o plantă cu tufe rare, cu înălțimea de 40-60 cm. Înflorește târziu și otăvește bine. Valoarea pastorală este bună, cu o producție de 10-15 t/ha și o capacitate de pășunat de 1,0 - 1,2 UVM/ha.

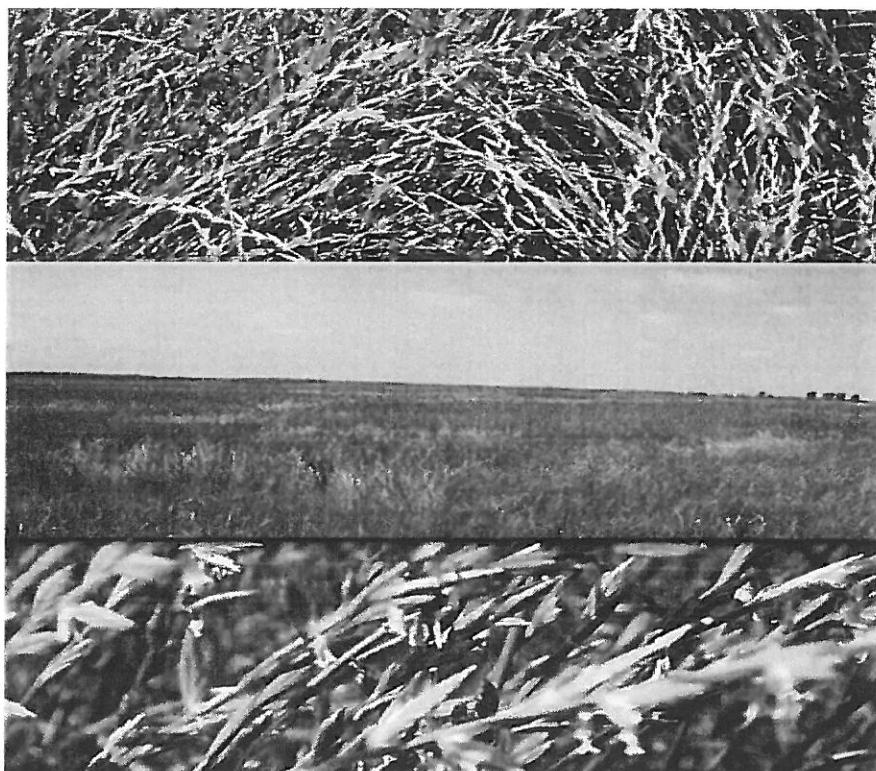
Festuca pratensis (păiușul de livezi), este frecventă în pășuni și fânețe revene. Planta este de talie mijlocie, cu tufă rară și cu frunze late, de 4-6 mm, lucioase pe partea inferioară. Paniculul este mare. Spiculețele sunt multiflore și cu paleele nearistate. Este una dintre cele mai prețioase plante de nutreț.

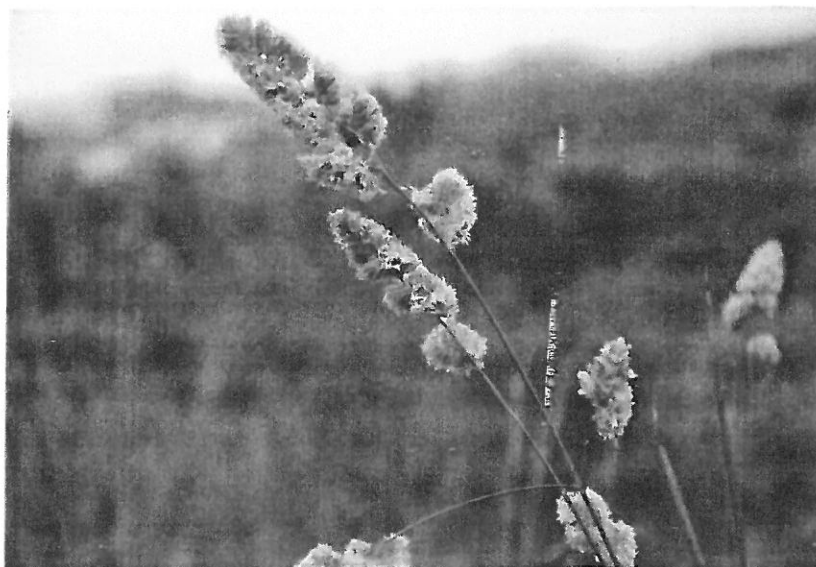
Festuca pseudovina (păiușul oilor) este o graminee cu tufă deasă, rezistentă la geruri și pășunat.

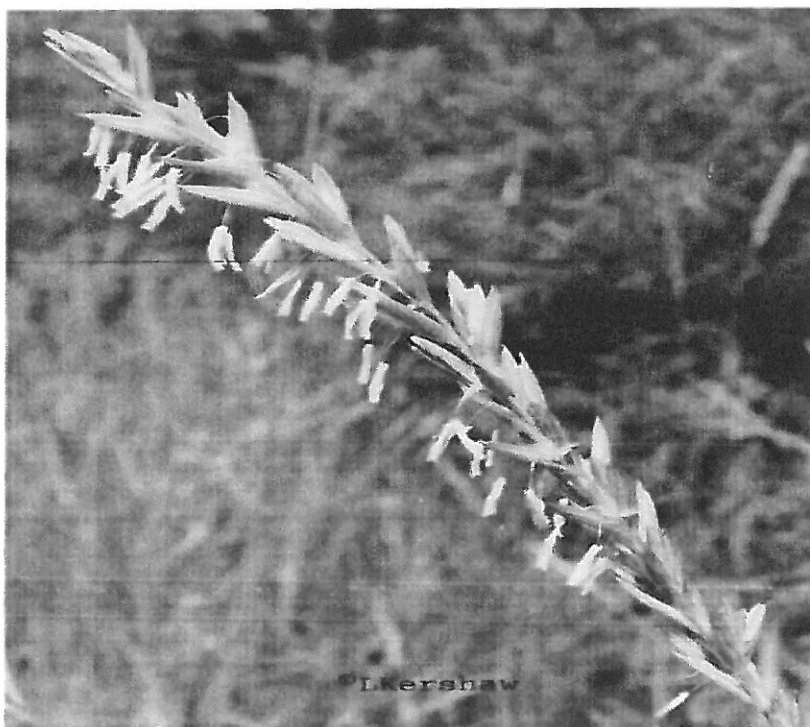
Lolium perene (raigrasul peren), este o graminee cu tufă rară, de 40-60 cm înălțime, sensibilă la uscăciune și ger. Rezistă foarte bine la pășunat și călcare, productivitatea este mare și valoarea pastorală foarte bună.

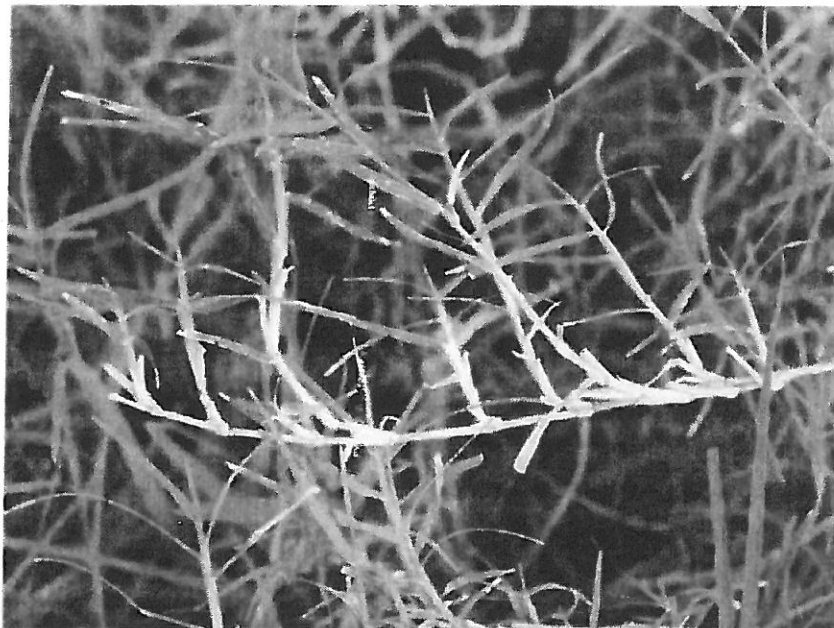
Dactylis glomerata (Golomățul), este o graminee cu tufă rară și talie mijlocie, pretențioasă la umezeală. Planta otăvește bine, are productivitate mare și valoare pastorală foarte bună.

Agropyron repens (Pirul târâtor) este o graminee înaltă, stoloniferă, cu productivitate mare și valoare pastorală mijlocie.

Cynodon dactylon (Pir gros) este o graminee înaltă, stoloniferă, rezistentă la secetă, cu productivitate mare și cu valoare pastorală mijlocie.

Phleum Pratense (timoftica) crește spontan și se cultivă mai ales în regiunile mai bogate în precipitații. Inflorescența este un panicul spiciform. Spiculețele sunt uniflore, cu glumele libere, păroase pe carenă. Este plantă perenă, cu tufă rară, valoroasă pentru nutreț.

Molinia caerulea (iarbă albastră), este o plantă erbacee perenă, cu tulpini ce pot ajunge și la 90 cm înălțime. Frunzele sunt aspre, de culoare verde, conice până la un punct, lungi, plate și, uneori, ușor păroase pe partea de sus. Paniculul are circa 15 cm lungime la maturitate.

Calamagrostis epigeios (trestie de câmp) este o plantă perenă cu rizomi lungi. Tulpinile sunt drepte de 60 –200 centimetri lungime. Frunzele sunt lamelate iar inflorescența este un panicul erect. Înflorescențele sunt mari, de culoare maro. Se întâlnește în locurile cu exces de umiditate având un indice de consum egal cu 0.

Botriochloa ischaemum (bărboasă), este o plantă de talie mijlocie (40-50cm), foarte rezistentă la secetă. Planta este de talie mică, cu productivitate mică și valoare pastorală slabă.

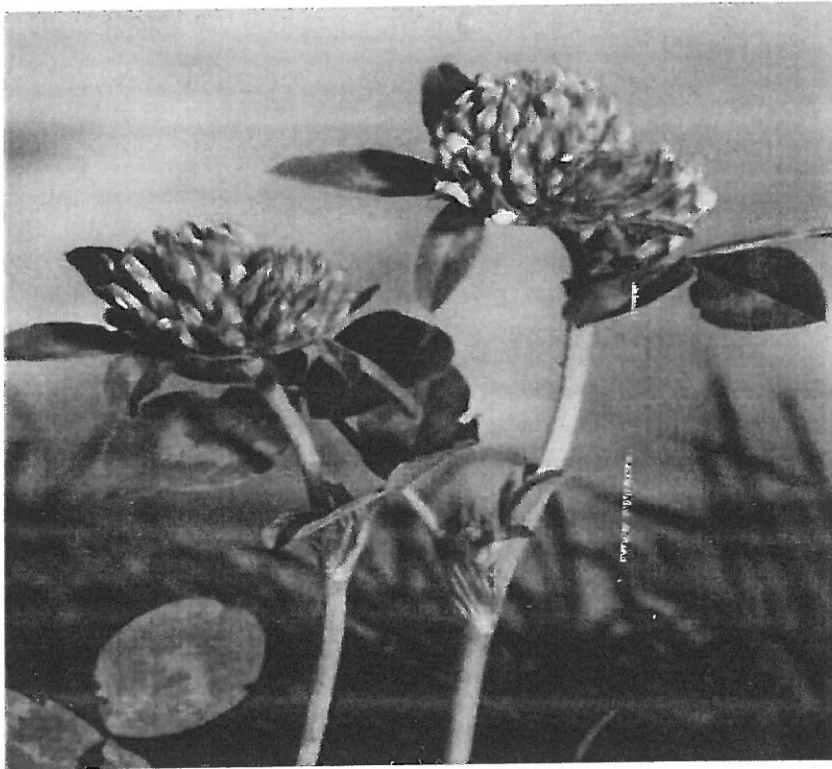

Trifolium repens (Trifoiul alb), este o leguminoasă cu tulpini târâtoare. Otăvește foarte repede după cosit și pășunat. Productivitatea este mare iar valoarea pastorală foarte bună

Trifolium pratense (Trifoiul roșu), este o leguminoasă cu talia de 50 - 60 cm, foarte sensibilă la ger și secetă. Otăvește puternic după coasă, productivitatea fiind foarte mare iar valoarea pastorală foarte bună.

Trifolium montanum (trifoi montan), este o specie perenă cu tulpina erectă, simplă sau ramificată mai ales la bază, glabră, numai pe internodiile superioare alipit păroasă. Este răspândită pe soluri foarte slab sau slab aprovizionate cu azot.

Lotus Corniculatus (ghizdeiul), este o plantă perenă, cu sistem raticular bine dezvoltat și profund, tulpini fistuoase, de 15- 40 cm înălțime. Frunzele sunt pentafoliate, cu foliole scurt pețiolate, obovate sau lanceolate, glabre sau slab păroase. Florile sunt galbene, portocalii sau roșiatice, dispuse în umbrele lung pedunculate. Fructul este o păstaie cilindrică, polispermă, cu semințe mici, globuloase, de culoare brun-roșcată.

Melilotus officinalis (sulfina), este o plantă ierboasă din familia leguminoaselor, cu flori galbene, plăcut mirositoare, înșirate la vârful tulpinilor, înalte de până la un metru. Crește în toate regiunile țării, din câmpie până în zonele de munte.

Achillea millefolium (Coadă șoricelului) este o plantă foarte răspândită, perenă, cu rizomi, aromată. Se consumă verde și sub formă de fân.

Plantago lanceolata (patlagina îngustă) bine consumată de bovine și ovine, având un conținut ridicat în substanțe nutritive și, mai ales, de proteine.

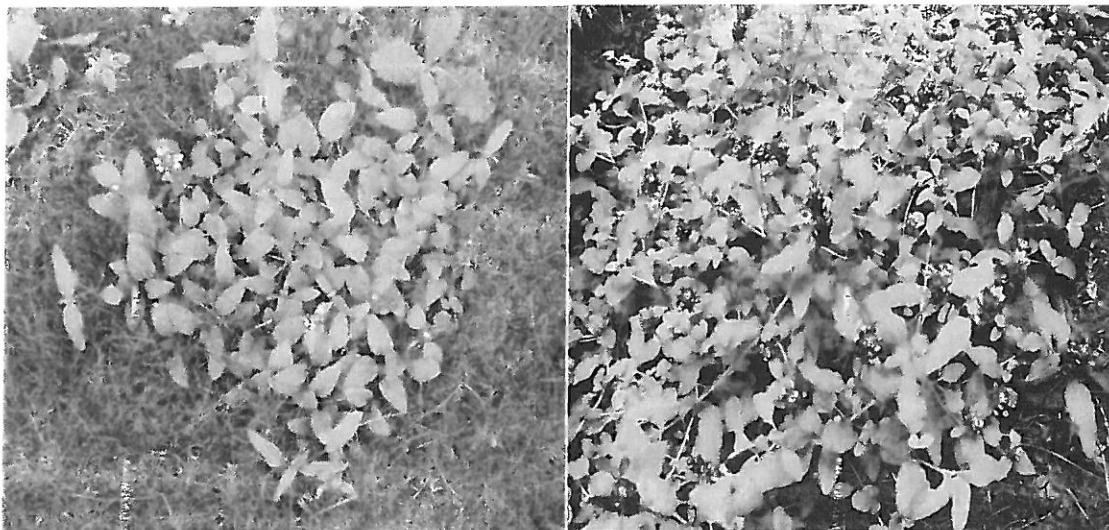

Thymus montanus (cimbrisor) este o plantă perenă, nativă din zona Mării Mediterane. Crește pe dealuri, coline, pajiști, în locuri mai greu accesibile precum stâncăriile. Tulpina nu depășește 10-30 cm înălțime. Are tendința să formeze covoare. Frunzele sale sunt mici, liniare, eliptic-ovate sau rotunjite, nedințate.

Prunella vulgaris (busuioc sălbatic), este răspândit în fânețe, pășuni, poieni, tufărișuri, păduri, livezi, pe malul apelor, de la câmpie până în zona subalpină.

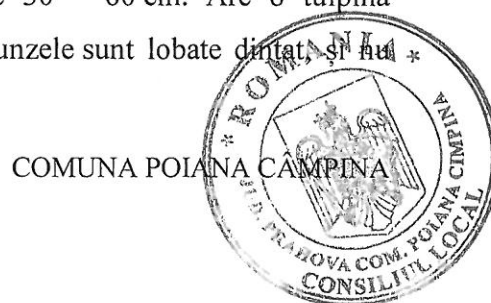

Daucus carotta (morcovul sălbatic) este o plantă cu dezvoltare anuală, remarcându-se prin rădăcina sa pivotantă, succulentă, de culoare galbenă. Uneori, această specie de morcov are o dezvoltare perenă. Tulpina – cu o înălțime de până la 80 cm – este rezistentă, ramificată și acoperită de perișori. Ramificațiile apar în partea superioară a tulpinii. Frunzele au un contur triunghiular sau ovoid. Morcovul sălbatic înflorește din iunie și până în septembrie. Inflorescența este sub formă de umbelă. Acest morcov crește în toate zonele țării noastre. Face parte din familia umbeliferelor.

Leucanthemum vulgare (*margareta sălbatică*) este o plantă perenă, răspândită pe pajiște, cu tulpina ierboasă, care poate atinge o înălțime între 30 – 60 cm. Are o tulpină neramificată, care prezintă pe secțiunea transversală muchii. Frunzele sunt lobate dințate și nu

sunt așezate perechi pe tulpină. Petalele sunt albe, așezate pe un singur rând. Florile, mai ales când încep să vestejească, au un miros neplăcut.

Salvia officinalis (jaleș), este o plantă de origine mediteraneană, ce se găsește pe pășuni și fânețe. Are frunzele pețiolate, ovate, fin albicios păroase, iar florile violet. Planta conține uleiuri eterice.

Echium vulgare (Iarba-șarpelui), este o plantă ierbacee, bianuală, care crește până la înălțimea de 1 m și este originară din Europa. Face parte din familia Boraginaceae și este întâlnită mai mult în locuri părăsite, pe terasamente de căi ferate, pe marginea drumurilor, în pârlioane și fânețe. Această plantă melifera are rădăcina neagră și pivotantă, iar tulpina de culoare cenușie, rigidă și acoperită cu perișori deși, simplă și de la bază ramificată. Frunzele sunt alungite și acoperite cu perișori, cele de la baza plantei sunt pețiolate și așezate în formă de rozetă. Florile sunt de culoare albastră, violacee, roșie, roz sau albă-roz, au stamine roșii și înfloresc în perioada lunilor iunie-septembrie. Fructele acestei plante au forma unor nuci nminiatura.

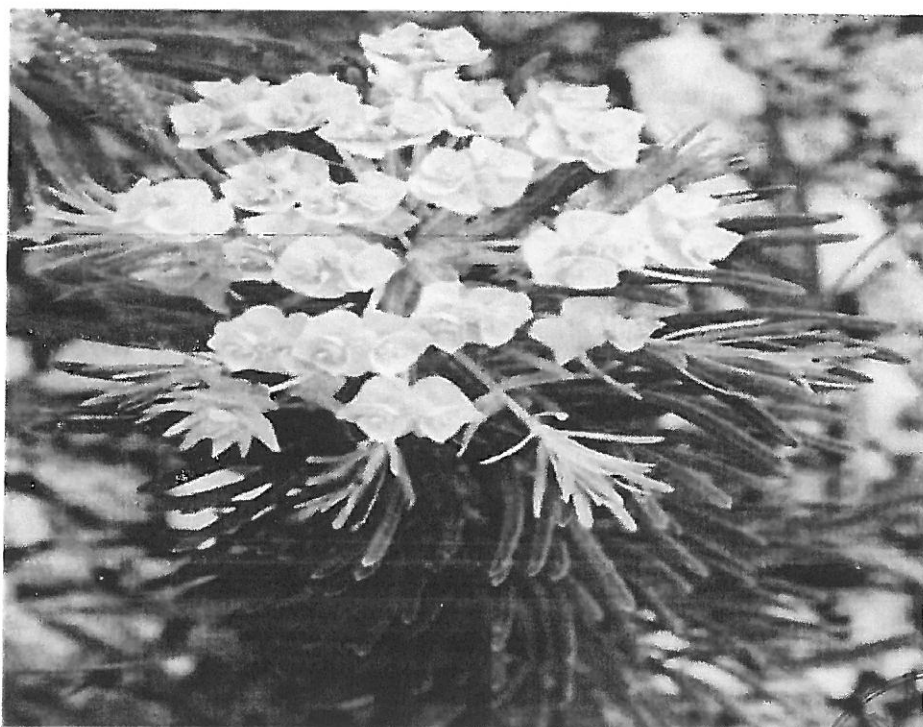

Cichorium intybus (Cicoare), este o plantă perenă cu tulpina de 30 -70 cm. Se consumă în stare verde.

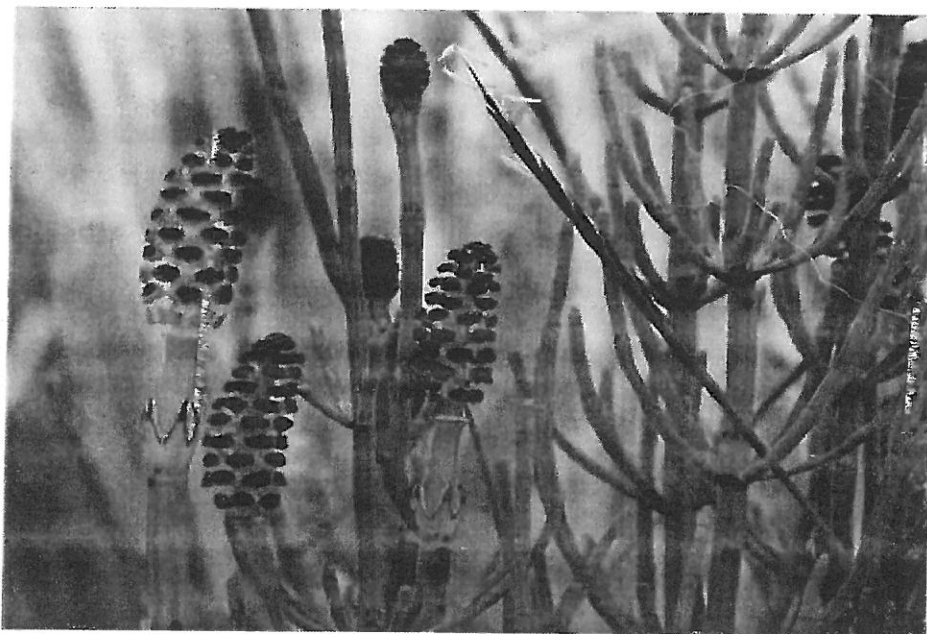

Euphorbia cyparissias (Laptele cânelui), este o plantă care se întâlnește pe pajiștile de deal uscate. Planta poate produce dereglări ale sistemului nervos și aparatului digestiv, la toate speciile de animale.

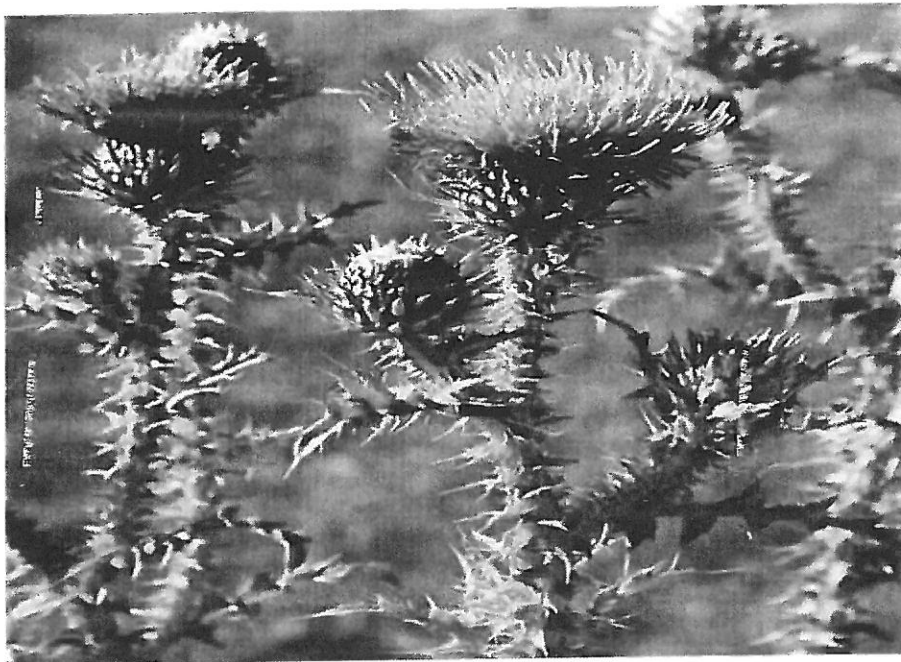
Equisetum arvense (Coadă calului) se întâlnește în locurile cu exces de umiditate. Este toxică pentru bovine și cabaline, datorită problemelor produse asupra sistemului nervos, ficat și rinichi.

Xanthium strumarium (Scaietele), este o plantă anuală dicotiledonată, cu o tulpină viguroasă, ramificată și o înălțime cuprinsă între 50-100 cm. Planta este toxică, fructele au o formă de arici ce se agață foarte ușor de blana oilor.

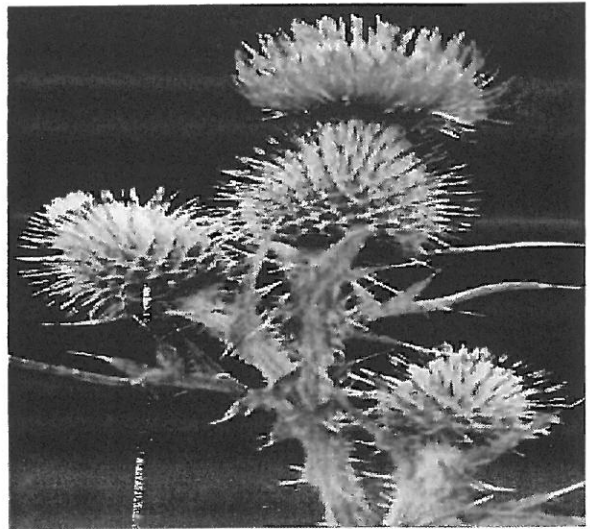

Carduus nutans (Ciulinul), este o plantă biennială dicotiledonată. Tulpina este prevăzută cu țepi, având înălțimea de 1,5 m. Planta trebuie eliminată, înainte de a emite tulpini.

Onopordium Acanthium (scaiul măgăresc) crește înalt de cel mult 2,5 m, are tulpina puternic ramificată cu frunzele mari, ondulate și foarte spinoase, acoperite de perișori fini. Planta crește atât în înălțime cât și în lățime, astfel încât ajunge la un moment dat să semene cu un arbust pitic. În timpul iernii planta își păstrează frunzele, în aer liber, toamna, acestea își schimbă doar coloritul. Florile sunt solitare, apar în capatul ramificațiilor tulpinei, au culoare mov-roz-violet, sunt ca niște inflorescențe într-un coșulet mare și sferic, apar primăvara, vara și toamna și sunt polenzate de insecte, dar mai ales de fluturi și albine. Fructele au formă de achene și colorit gri-maroniu. Pentru a se dezvolta bine, scaiul-măgăresc are nevoie în fiecare zi de lumina directă a soarelui.

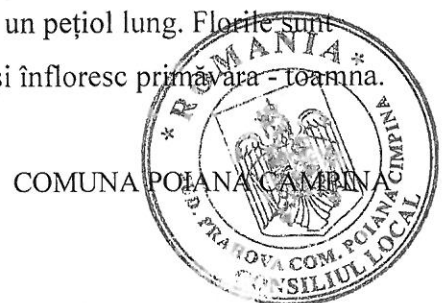

***Eryngium campestre* (scaiul dracului, rostogol).** Această buruiană nu este consumată de către animale. Mai mult, datorită țepilor, animalele nu pot paște nici iarba din apropiere. Planta trebuie distrusă cu sapa sau prin stropire cu erbicide. Dacă plantele au ajuns la maturitate, trebuie arse, în acest fel distrugându-se și semințele. Planta trebuie distrusă în faza de rozetă, înainte de a emite tulpini, prin stropire cu erbicide, sau cu sapa, prin tăiere sub colet pentru a nu regenera.

***Ranunculus acer* (piciorul cocoșului)** este o specie erbacee, anuală sau biennială, foarte comună în zonele umede din pajiștile montane, în locurile mlăștinoase și pe malurile apelor. Planta are o tulpină erectă de 20 – 25 cm. Tulpina are la bază stoloni culcați. Înfrădăcinarea se face la noduri. Frunzele, mai ales cele de la baza plantei, sunt trifidate cu un pețiol lung. Florile sunt galbene (sepale răsfirate, întinse, lănoase), pe pedunculi brăzdați și înfloresc primăvara - toamna.

Colchicum autumnale (Brândușa de toamnă) este o plantă medicinală care crește pe pășuni, fânețe umede în zona de deal sau munte, ce poate atinge chiar și înălțimea de 50 cm. Florile au culoare violet-purpurie. Brândușa înflorește în luna septembrie, iar fructele se formează în al doilea an.

Taraxacum officinale (păpădia), este o plantă erbacee din familia compozitelor, cu frunze lungi, crestate și cu flori galbene grupate în capitule. Păpădia este găsită pretutindeni, unde se află vegetație, de la câmpie până în zona subalpină, prin locuri necultivate și pe marginile drumurilor. Ea are anumite locuri în care crește, ca de exemplu: nu crește în loc umbros ci în loc cu soare, crește în calea unui izvor subteran, etc.

